

3de zondag door jaar A

Mt. 4, 12-23

In de eerste lezing zegt de profeet Jesaja: “Het volk dat in het donker wandelt ziet een groot licht; een licht straalt over hen die wonen in het land van doodse duisternis. Gij hebt hun blijdschap vermeerderd, hun vreugde vergroot.” Als christenen die woorden horen, vatten ze dat op als een woord over de komst van de Christus, en ook als een woord over het volk van God, over henzelf. Samengevat: we gaan als één volk onderweg naar de Verlosser die naar ons toekomt.

Toch wordt Christus in stukjes opgedeeld, en de jubelzang over de Heer is een gekrioel van schelle geluiden. Er zijn verschillende richtingen die allemaal denken dat ze gelijk hebben en de anderen dus helemaal niet. De stok van de drijvers die Jezus - volgens de eerste lezing - stuk zou breken, wordt gebruikt om Jezus in de hoek te drijven. Dat Jezus toch geen andere mening zal hebben, dan mijn mening. Nu denkt u misschien dat ik het heb over de verschillende richtingen in het christendom: katholiek, protestants, gereformeerd en zo meer. Dat is wel zo, maar dat bedoel ik vandaag niet, want ik wil juist zien hoe het in onze eigen kerk ermee gaat.

In onze katholieke kerk, gaat het ongeveer zo: Ik ben voor paus Franciscus; ik voor Benedictus; kardinaal Sarah kan ons redden; Huub Oosterhuis zou pas een goede kardinaal zijn, ... Ja, ja ... En dan verder nog dit. De één zegt: we moeten op de barricaden, en een ander: het zal mijn tijd wel duren. De een is voor hervorming in de moderne tijd, de andere wil vooral de traditie handhaven, een derde rust niet voordat vrouwen priester kunnen worden, en nog iemand wil terug naar het verleden want alles was goed toen de oude Mis nog in het Latijn was. Ja en altijd denk je gelijk te hebben en de anderen helemaal niet.

Maar dan is er altijd één heel belangrijke grondslag die we vergeten. Is kardinaal Sarah soms voor ons gekruisigd? Heeft ofwel paus Benedictus dan wel paus Franciscus ons gered van het kwaad? Is Huub Oosterhuis soms uit de dood opgestaan? En worden we misschien in plaats van in de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest, gedoopt in de naam van de eeuwige traditie, de Latijnse Mis en de priesterwijding van vrouwen? Staat of valt ons eigen zondige ik soms met de traditie of met gehoopte veranderingen?

Nu begrijpen we misschien waar Paulus om smeekt in Jezus' naam. Hij zegt: “weest volkomen één van zin en één van gevoelen.” Maar wat verenigt de christenen in de tijd van Paulus, als ze geen gemeenschappelijke basis hebben? Maar wat verenigt ons als WIJ geen gemeenschappelijke basis hebben? Hoe kunnen we de wereld om ons heen beoordelen als we niet onze eigen mening laten varen, ten voordele van de mening van Jezus Christus? Het was overduidelijk dat de geschillen in de kerk van Korinthe bestonden omdat mensen verbintenissen

sloten met iets of iemand anders, dan Jezus zelf. Dat maakte scheiding. Die scheiding maakt een parochie onwerkbaar en zorgt ervoor dat ze geen boodschap heeft aan de wereld om haar heen. Dus kan ze de wanhoop van mensen niet veranderen en geen hoop voor de toekomst bieden aan de omringende wereld.

Al die groepen met hun eigen mening en tegelijk eraan toegewijd dat alle andere mensen ongelijk hebben, zijn in het bezit van iemand anders dan Jezus. Dan hoor je ergens anders bij. Sommige mensen dachten dat Paulus de waarheid in pacht had. Anderen dachten hetzelfde van Apollos. Maar los van Jezus had Paulus geen karrevracht aan gedachten.

Daarom roept Paulus: “Is Christus dan in stukken verdeeld? Is Paulus voor u gekruisigd? Of zijt gij gedoopt in de naam van Paulus?” Ons Doopsel is door traditie, ritueel en ordening het teken van Verlossing, maar de Verlossing ligt niet in het Doopsel zelf, maar in Jezus Christus, en in niets en niemand anders. Er zijn andere stemmen in de wereld die ons een andere Verlosser aanwijzen. Dat zijn de stemmen van machtsmisbruik en valse voorrechten.

In het Evangelie gaat Jezus van Nazareth naar Kafarnaüm, om de belofte van het grote licht te brengen naar de Jordaan. Hij preekt dat het Rijk der hemelen, het Koninkrijk van God om een hervorming vraagt. Dat is zeker zo! Zo was het in de tijd van Petrus en Paulus. Zo is het ook voor de Kerk van vandaag. Zo is het ook voor onze parochie. Vernieuwing, Gastvrijheid en een Boodschap voor de wereld moeten er zijn. Dat móét, omdat we anders de Boodschap van de Verrezen Heer geweld aan doen. Er zijn steeds meer verdrukte en wanhopige mensen in de ons omringende wereld. Dat aantal neemt hard toe. Juist omdat Jezus Christus een boodschap heeft voor die mensen moeten wij die uitdragen. En we moeten dan beginnen met open en gastvrij te zijn voor de onbekende mensen.

In het “zich altijd hervormende” leven van de Kerk zijn twee beginselen belangrijk. Ten eerste staat ieder van ons - van paus tot de verpauperde mens, van theoloog tot activist, van grootouder tot het kleine kind - nederig voor God als een zondige onvolmaakte mens die geroepen wordt tot bekering en tot bevrijding door Jezus Christus. Er is geen ander beginsel van waaruit we onze verschillende gaven of tekortkomingen kunnen benaderen. Daarbij moeten we altijd voor ogen houden dat God van mij houdt en dus van iedereen.

Ten tweede is het goed dat we ons voor ogen houden welke mensen Jezus koos als de twaalf apostelen: van de vissers en broers Petrus en Andreas tot de belastingambtenaar Matteüs en de jong volwassene Johannes. Het waren allemaal beperkte mensen en tegelijk heel begenadigde mensen. Zij zijn begonnen met het verkondigen van een boodschap die miljoenen mensen bereikte, en miljoenen mensen aantrok. Daarbij mogen we ons best afvragen hoe wij mensen aantrekken. En waarmée dan? Wat hen altijd hielp hun eenheid te behouden ondanks alle

verschillen, was de zekerheid dat ze in de naam van Christus aan het vissen waren, en niet in hun eigen naam.

Norbert Schallenberg, pastor